

seling zijn vlucht, de krabben verdwijnen in hunne holen, het muskietenheer stuift uit elkander.

Een rauwe kreet en het gegil van och! och!, de waarschuwingsroep van den Atjeher bij onraad, zijn de antwoorden op onze kogels Aan! Vuur! klinkt het nogmaals van Siemer's lippen. Zijn gestalte schijnt op dit oogenblik grooter te worden. Hij richt zich in zijn volle lengte op, springt op den dijk en zijn geweer omhoog heffende roept hij met daverende stem: „Voorwaarts! Attaqueeren!”

Onder het aanheffen van een luid „hoera,” zijn hij en zijne manschappen met enkele sprongen op de plek waar zoeven de vijand zich bevond.

. . . . knetterend dondert het salvo door de lucht.

Deze echter, verrast door de salvo's op zoo'n korten afstand op hem afgegeven, gevolgd door het hoera der onzen, had zich verschrikt omgekeerd en was in het hooge gras en in het dichte kreupelhout verdwenen.

Twee lijken liggen uitgestrekt op het pad.

„Jongens, pas op! De kerels bijten nog na hun dood!” roept Siemer zijne manschappen toe. Te laat reeds, want daar richt een der lichamen zich plotseling op en slaat met zijn klewang naar een onzer soldaten en verwondt hem aan de knie.

Verd. . . . rakkert! hoort men den getroffen uitroepen en men ziet zijn bajonet verdwijnen in de borst van den Atjeher. Nog vier, vijf soldaten doen hetzelfde en met het: „la illâha illah'llah” op de lippen zijgt de fanatieke Mohammedaan ten tweeden male en nu voor goed, ter aarde.